

A HUSZONÖTÖDIK ÉV. KIÁLTÁS-TÖREDÉK

*Nincs benne jövő. Jaj, van mégis.
Samuel Beckett*

Láttam nemzedékem legjobb elméit az örület romjaiban,
a ragyaverte állami babérral koronázott üres
fejszobrukkal vadul szeretkezőket, láttam őket az önimádat
eksztatikus magaslatain támo­lyogni a
gondolatlanság fényűző svédasztalai körül, elismerő
biccentéseket koldulva a komform külön­bözés
roskátag kismestereitől, láttam a petyhüdten törekvő
férfihátsókat, amint gazellaléptekkel pitiznek a megyei
világhír elszánt tigrisei előtt, odakínálva minden fordulónál
bőségesen verejtékező nyakukat a jégfehér fogaknak,
üresség dúsgazdag kurválkodói, árad a húgyszag a tegnap
összelopott életműből, jön az elkerülhetetlen pinkód-
öröklét, a se fog-, se szem-, se íny-tönkremenés, jön a
karácsonyfavég meg a vekkerfeltámadás, niphitek
diszkont vigasza megesett sztárpapoktól, füstkorom szítál,
halálra vert csipke szemfedő borul az egykor szapora
hím­vesszőkre, ügyefogyott herék harangozzák némán a zavaros
véget, megérik langymelegét a városon elterülő
szé­thasadt léleknek a kutyák és a fekete menyétek...